

Pomoc! Kde jste kdo? Zachraňte mě! Ve skutečnosti ovšem volalo pouze její nitro a z hrdla kromě tlumeného huhlání nevyšel ani hlásek.

Johana přestala rozumně uvažovat a v návalu paniky se pokusila osvobodit silou. Divoce sebou zmítala. Jako smyslů zbavená kolem sebe kopala a škubáním zápěstími se snažila roztrhat provazy, jimiž měla za zády svázané ruce. Svůj marný zápas provázela zoufalým křikem, který se ztrácel v látce promočeného roubíku.

Nepřestávala však bojovat. Čím více se jí provazy zařezávaly do rozdrásaných zápěstí, tím zběsileji s nimi lomcovala. Několikrát se při tom uhodila o zem do hlavy. V návalu zuřivosti ale bolest téměř necítila.

Brzy jí ovšem začaly docházet síly. Pomalu slábla, až nakonec úplně zvadla. Nehýbala se! Její mysl ovládla beznaděj a hořce se rozplakala. Přestože byla k smrti vyděšená, vyčerpáním usnula...

Kde to jsem a co se to kolem mě vlastně děje? Spoutaná dívka se v mráкотách snažila rozpomenout na události, které ji dovedly až sem.

Všechno začalo nečekanou sprškou studeného aerosolu a záchvatem migrény poblíž závalu v Kamenské štole. Následovala děsivá noční můra, ve které ji navštívil strašlivý mlžný přízrak. Ráno pokračovalo bizarním zjištěním, že za jednu noc, již strávili v podzemí, uplynuly venku nejméně dva měsíce. Vše nakonec vyvrcholilo blouděním v lese, telefonem bez signálu a především nečekaným napadením, při kterém se neznámý útočník zákeřně vrhl na Františka a z okraje lomu ho nemilosrdně srazil dolů.

V prvním okamžiku se Johana nezmohla vůbec na nic. Nechápal, co se stalo. Hleděla za svým přítelem, který se v kotr-

melcích řítit na dno prudké strže. Padal snad celou věčnost, ale ona mu nemohla nijak pomoci. S hrůzou v očích a se zatajeným dechem tušila, že v následujícím zlomku vteřiny přijde tvrdý náraz. Předtím než k tomu došlo, se však ta nelidská zrůda otočila přímo na ni.

Další události se Johaně ztrácely pod rouškou paniky. S největší pravděpodobností začala křičet. Za nic na světě si ale nemohla vzpomenout, jestli doopravdy, anebo hrůzou oněměla a vše se odehrálo jen v její hlavě. Jediné, co si pamatovala naprosto přesně – neboť to bylo to poslední, co viděla –, byl zjizvený vrásčitý obličej porostlý hustými šedivými zažloutlými vousy, jemuž vévodila dvojice mrtvolných očí.

Johaně se zdálo, že už je předtím někde viděla! Náhle si uvědomila, že tento násilník a její mlžná noční můra jsou jedna a tatáž „osoba“. Docvaklo jí to! Stali jsme se dalšími oběťmi samotného Hanse Hageny!

Vtom se ze dna lomu ozvalo zlověstné žuchnutí a praskání, šustění i šramocení do rokle se valícího těla ustalo. Následoval krátký, avšak o to bolestivější výkřik. Potom už se kolem dokola rozhostilo jenom úplné ticho! Ptáci přestali zpívat, vítr utichl, na stromech se nepohnul ani lístek. Vypadalo to, že pozornost všech obyvatel lesa se upnula k dramatu odehrávajícímu se na okraji této ztracené propasti.

Netvorovy oči opanovala radost a vzrušení. Oproti tomu Johanino nitro zaplavil čirý strach. Nebála se však až tak úplně o sebe, jako spíš o osud nebohého Františka, jenž polámaný ležel na dně lomu.

Přežil? Zemřel ihned po dopadu? Nebo snad – nedej Bože – v bolestech pomalu umírá? Nic z toho ale Johana neměla šanci zjistit, poněvadž záhy schytila tvrdou ránu přímo do obličeje.